

LBRIS

We know
books

OANA
PROȘTEAN

ECLIPSE INTERIOARE

ROMAN

CREATOR
BRAȘOV, 2025

Cuprins

Către draga mea soră, Loren... 9

PARTEA I

<i>Capitolul 1: Ziua</i> ○	15
<i>Capitolul 2: Frica, musafirul neașteptat</i>	29
<i>Capitolul 3: Identificarea cu agresorul, mama</i> ..	35
<i>Capitolul 4: Reacția la traumă</i>	53
<i>Capitolul 5: La o cafea cu o mamă străină și nouă</i>	69
<i>Capitolul 6: Amnezia post-traumatică, o altă soră geamănă de-a mea</i>	87
<i>Capitolul 7: La 5 zile după ce am aflat ce mi s-a întâmplat, am revenit la mine.</i>	95
<i>Capitolul 8: Fugind de adevărul din casă...</i>	101
<i>Capitolul 9: Mama mea e împărțită în două...</i>	109
<i>Capitolul 10: Întâlnirea cu ele, cu cele trei.</i>	
<i>Mulți ani din viață</i>	117
<i>Pentru mine, cea din viitor</i>	125
<i>Pentru mine, cea din trecut...</i>	131
<i>Pentru mine... Pentru cea de azi, din prezent.</i> ..	135

Capitolul 11: Nunta noastră în insula Naxos 137

*Capitolul 12: Miresa din mine a ieșit
la suprafață 153*

Dragă cititor, 169

Un deceniu...

Timpul trece, timpul duce
Duce tot ce a fost rău și bun,
Dar duce și nu mai aduce oamenii pe care
i-am pierdut din viață.
Durerea se reduce, iar dorul ne apasă
sufletul încet,
Precum o pedală la accelerație.
Rămân amintirile, rămâne iubirea,
Iubirea prin care se preling lacrimile.
Lacrimi de dor, de un dor etern.
În amintirea ta, pentru eternitate și în
eternitate,
Vei rămâne al meu tată... un mare tată.
Te iubesc!

*În timp ce mă salvam pe mine de mine, m-am
întâlnit pe rând cu toate trei, cu cele trei femei.*

Cele trei femei din mine...

Am trecut prin toate stările...

*Prin toate anotimpurile și aproape
toate vârstele.*

Fetița mică acum se joacă.

Femeia de azi iubește.

Femeia din viitor știe.

*Știe că ea a fost, este și va fi mereu
cele trei femei.*

Pe rând.

În trecut, în prezent și în viitor.

Toate cele trei fac parte din ea.

PARTEA I*Către draga mea soră,
Loren...*

Iubita mea soră, nu ne-am mai auzit de mult timp; am impresia că au trecut mai mult de cinci vieți. Cu toate acestea, simt că sufletele noastre sunt mereu interconectate și că oriunde ai fi, știu că distanța nu ne va afecta relația. Îți mulțumesc zilnic lui Dumnezeu că mi-a oferit un asemenea dar prețios: pe tine, iubita mea soră.

Și tot așa, nu uit să îți mulțumesc că ți-ai găsit liniștea și iubirea alături de Sam. Îți trimit acest e-mail să te țin la curent cu niște noutăți destul de mari și importante:

Prima ar fi: mă căsătoresc! Știu că nu ți-am zis până acum nimic, dar mi-am găsit omul care, în sfârșit, vede prin mine și omul care mă vede. Te voi suna și îți voi da toate detaliile. Te rog să nu te gândești că ți-am ascuns multă vreme faptul că m-am îndrăgostit; abia de trei luni ne-am întâlnit, dar știm că drumul vieții vrem să-l parcurgem împreună.

Sunt fericită, iubita mea Loren, și simt că deja te bucuri enorm pentru mine. Abia aștept să te văd lângă mine, la nunta mea. Abia aștept să îmi revăd nepoțtii.

Vă ador și vă iubesc!

Și mai am un lucru să îți spun, draga mea...

Știi că tu ești puțin mai timidă decât mine, introvertită, însă eu, nu. Acum să știi că râd pentru că îmi vin multe imagini în cap, rînd pe rînd, când tu îți puneai mâinile la ochi, când din mine se naștea mai mult curaj – să spun așa – sau poate tupeu? Și din nou îmi vine să râd...

În ultima vreme, lucrurile s-au așezat într-un mod natural și frumos în viața mea. Am și muncit pentru ele, dar când mă refer la muncit, mă refer la muncit cu mine, cu emoțiile mele. Le-am dat voie să iasă afară, pentru că simțeam că mă posedă. Simțeam că îmi controlează viața și deja simțeam că trăiește un străin în mine, că eu trăiesc cu un străin. Și îmi era greu, iar tu știi asta.

Am încercat toate modalitățile să mă împrietenesc cu acel străin: am mers la terapie, am mers la biserică, am mers la vraci, m-am cufundat în mâncare, am creat dependențe emoționale față de persoane... tot! Mai mult decât atât, totul făceam la extrem, totul! Dacă mi se spunea să citesc o rugăciune de nu știu câte ori, o făceam. Pentru că mi se spunea că așa mă voi simți mai bine.

Dacă psihologul mă făcea indirect să învăț să mă accept ca să pot să îmi accept destinul, încercam să fac și asta cu mintea. Dar... draga mea soră, niciuna nu a avut succes. Nici măcar una... Ba mai mult, mă trezeam că sunt în căutare de miracole la ușa multor oameni, câteodată gratis, alteori pe bani. Dar, de fapt, căutam să vină cineva să mă salveze? Dar de ce să mă salveze oare? Știi și tu de cine... iubita mea! Dar știm amândouă că, într-un final, fiecare s-a salvat singură.

Așa că, salvarea am început să mi-o reconfigurez singură și încă învăț! Acum sunt stabilă și bine, însă, până am ajuns aici, am învățat să mă accept, să accept că nu sunt perfectă și că, așa cum sunt, merit să fiu iubită, imperfectă.

Pentru că, la rândul meu, am oferit toată viața iubire, uneori într-un mod nesănătos, poate, nu știu, acum încă învăț cum să ofer și să primesc iubire de la oameni.

Mă bucură cel mai mult când oamenii străini îmi zâmbesc sau când primesc priviri și zâmbete de la copiii; simt că așa renasc. Pentru că ei nu au niciun motiv să facă asta și, totuși, o fac. O fac natural și fără obligații, o fac din suflet.

Revenind la faptul că sunt bine, am încercat să accept toată situația noastră de familie și să integrez într-un mod sănătos tot ce a fost. Așa că îți spun, iubita mea soră, sunt bine! M-am salvat de mine!

Pe lângă tot ce ți-am povestit aici, că sunt bine și că mă căsătoresc, mai am o veste foarte mareeee!

Sper că stai bine pe scaun și sper că nu conduci când îmi citești e-mailul; și dacă e așa, te rog, trage pe dreapta.

Salvarea mea a fost scrisul; știi că a fost pasiunea mea numărul unu. Aici am găsit un spațiu sigur, un spațiu unde mă întâlnesc cu Eul meu, un Eu plin de creativitate și cu mult curaj. Un Eu care explorează tot ce eu nu am apucat să explorez atunci când noi eram copii. Îi dau voie să își facă de cap și îi dau voie să fie răsfățat. Și să știi, sunt mândră de el și îl ador.

Îl las să fie liber, așa cum noi nu am fost; îl las să exploreze singur căile necunoscutului și îl las să își ia și pauze, pauze de joacă și pauze de masă, așa cum ar trebui să fie la fiecare om. Și cred că de asta a început să mă iubească. I-am oferit libertate.

Loren, scrisul mi-a adus la suprafață tot ce exista în subconștient, tot ce eu acopeream cu multe, multe straturi; acum a ieșit afară. Tot... sunt goală acum!

Și m-am lăsat expusă în fața tuturor, draga mea soră! Și când spun asta, chiar așa e! Nu mai sunt singură; toate cuvintele îmi sunt alături pe viață. Totul ia viață datorită lor; ele îmi sunt alături, iubita mea.

Reușesc să aduc afară tot ce am băgat sub preș! Îți vine să crezi? În sfârșit, am curaj, am curaj să mă expun, așa cum sunt eu: naturală, autentică, uneori ironică, uneori bună, uneori rea. Îmi accept fiecare parte de-a mea, pentru că toți avem multe fațete, toți! Dar atâta timp cât nu rănim pe nimeni cu ele, sau nu tare, ar trebui să le lăsăm să iasă la joacă.

Și uite așa, salvatorul meu, scrisul, literă cu literă, a creat un personaj, rînd pe rînd, pînă am reușit să mă recreez pe mine. Un *mine* nou, o persoană veche într-un om nou, într-un spațiu sigur. Foile mi-au fost alături, liniștea la fel. M-au acompaniat într-un mod unic, un mod în care eu să mă simt lejeră cu mine, dorită de către ele.

Un loc în care sufletul meu iese la suprafață și unde reușește să spună tot ce are în el și, mai mult, un loc unde creează. Creează stări pentru el, dar și pentru ceilalți. Spune adevăruri, uneori dureroase, dar cred că trezește multă și multă iubire și acceptare pentru ceilalți.

Așa că m-am lungit, ca de obicei, iubita mea soră... vreau să îți mai spun că am scris, am scris o carte despre noi și despre experiența noastră de acasă. Știu că nu va fi o carte ușoară, știu că ne va dura să o recitim și să ne reamintim, dar pentru mine a fost terapeutic; sper să fie și pentru tine.

În viață, trebuie să împărtășești cu ceilalți, cu cine simți, experiențele. Doar așa o să poți crea un spațiu autentic, de explorat. Și asta nu este tot, draga mea. Mi-a luat ceva ani să scriu, cu pauze mari și cu multă neîncredere... dar am ajuns aici!

Într-o zi, m-am decis să pun punct, punct. Am considerat că este suficient atât și, pe lângă asta, mi-am mai dorit ceva... Mi-am dorit să văd dacă cineva vrea să ne citească povestea, mi-am dorit să o scriu pentru toți cei care vor dori asta. Și știi de ce?

Pentru că eu cred că mulți oameni au povești de spus, dar se tem să le spună sau nu găsesc oameni care să îi asculte. Țasta a fost motivul pentru care am apelat cu încredere atunci când am dat un search pe Google: top 30 edituri...

Da, draga mea, mi-am făcut curaj să trimit manuscrisul la câteva edituri și vreau să îți spun că prima m-a și acceptat. Ești prima persoană cu care împărtășesc asta, pentru că ești și singura care a trecut alături de mine prin asta.

Am emoții mari... Sufletul meu, povestea noastră o să fie în sufletul multor oameni. Dar stai liniștită, ție ți-am pus alt nume în poveste...

Wow. M-am lungit cu cuvintele; îmi plac prea mult... dar, din păcate, rufe nu se întind singure și nici patul nu se face singur. Plus, tu ai și o familie de îngrijit.

Sora mea, atașez manuscrisul, alături de „scurtul” meu e-mail, cu mari emoții în ceea ce te privește; îți trimit ceea ce am trimis și editurii. Sper să vindece ce a rămas nevindecat în tine și sper să te bucuri de fericirea mea.

Aștept cu mare nerăbdare să ne vedem la nunta mea și, cu tot atâta nerăbdare, aștept să apară cartea. Primul exemplar îl vei avea tu! Îți mulțumesc că ești în viața mea și îți doresc tot ce îmi doresc și pentru mine, nimic mai mult!

Cu iubire nemărginită, sora ta, Iraila.

C a p i t o l u l

1

Ziua o

— Treci la tablă! Acum! urlă o voce ascuțită către mine... nu era alta decât profesoara de biologie. Venele i se umflaseră în timp ce rosti acele cuvinte; erau precum două țevi de la cada din baie, de unde puteai regla intensitatea căldurii apei...

Cu pași timizi, m-am conformat încet acelor urlete, căci vorbe nu le-aș fi putut numi.

— Acum, sigur! reușesc să șoptesc în timp ce picioarele mergeau cu încetinitorul spre tablă...

— Acum să te văd, domnișoară scumpă. Îmi poți spune ce era atât de amuzant încât lecția mea îți lăsa un dezinteres atât de mare? Te rog frumos, spune în fața colegilor tăi ce era într-atât de neinteresant încât zâmbeai continuu, chiar și când eu te strigam de nenumărate ori... am zis: Iraila, Iraila. Unde anume visai?! Suntem foarte nerăbdători să auzim... rosti furioasă profesoara.

Aspectul ei era unul șters, avea peste 55 de ani, ridurile îi făcuseră niște șanțuri mult prea adânci și arătau că erau de mult timp acolo. Asta însemna că viața îi făcuse și ei niște mici glumițe, care cu siguranță au contribuit la asta. Se vedea chiar și din ultima bancă, de unde eram eu, că era o femeie nefericită, tristă. Și nu îi mai rămânea decât să se agațe de orice detaliu minor din clasă, astfel că reușea să își mențină adrenalina la cote mai ridicate. Era clar că eu am reușit să îi ridic și glicemia, și tensiunea; eram vinovată că am zâmbit de una singură...

Însă chiar nu eram curioasă de plantele ei, absolut deloc. Eu eram cufundată în ceva mult mai interesant, cel puțin pentru mine. Ajunsă în fața clasei, în dreptul tablei, cu privirea puțin coborâtă, rostesc cu vocea scăzută:

— Îmi cer scuze, doamna profesoară! Nu mi-am dorit să deranjez.

În gândul meu nu era nici pic de adevăr în aceste cuvinte. Nu mă simțeam atât de vinovată că nu eram implicată total în lecția ei; chiar nu prea aveam muștrări de conștiință, la ce mă gândeam eu era mult mai interesant pentru mine.

— Ne poți spune ce te captivează așa, astfel încât niciun strigăt să nu fie suficient de tare încât să ne auzi?

În acele clipe, mă gândeam că nu știam ce să îi zic; la ce mă gândeam eu era ceva care nu putea fi

împărtășit... Cum era să îi spun că, în pauza trecută, colegul meu de clasă, David, mi-a trimis o privire plină de subînțelesuri, o privire care a reușit să îmi dea emoții în stomac, mai ales că așteptam din clasa a 9-a acest lucru, adică de mai bine de un an. În sfârșit, el își ridică privirea înspre mine. Poate că era efectul bluzei mele noi, de culoare albastră. Poate a fost și asta unul dintre motive, însă pentru mine nu a mai contat nimic, pentru că toată ziua am rememorat această scenă care, bineînțeles, a durat maximum 3 secunde, dar, până la urmă, nu asta conta, ci scena mea, scena de mult dorită; așteptarea își merita tot timpul.

— Doamna profesoară, îmi pare rău că nu am auzit când m-ați strigat, însă vă asigur că nu eram chiar atât de absentă la ora dumneavoastră.

Și, în acele momente, îi aud pe colegii mei cum încep să râdă copios. Era clar că era o gogoasă bine umflată, una aerată, făcută dintr-o făină de calitate, dar era evident o minciună de zi cu zi, banală, fără multă creativitate. Nu mă interesa cam nimic, nici de ce ar putea să îmi facă profesoara; chiar simțeam că plutesc și corpul meu levita într-un mod „în afara rețelei”; era clar că eram fără semnal la telefon.

— Am impresia că născocești o mare minciună și sunt mai mult decât sigură că, orice te-aș întreba din lecția de azi, tu nu vei ști niciun răspuns. Ești sigură că îți dorești asta? replică profesoara.

Era momentul să aplec capul ușor. Nu puteam să fac pe aroganta până la final.

— Poate că aveți dreptate...

— Poate? Doar poate?

Cu fața încă rămasă înspre podea și cu micile sunete redade de râsetele colegilor mei drăguți, reușesc să spun:

— Sunt sigură că aveți dreptate. Îmi pare rău că nu am fost atentă. Nu se va repeta, șoptesc ușor.

După glas, părea că îmi pasă, însă eu nu eram decât în filmul din pauza trecută. Când el, David, băiatul cu ochii negri și buzele mari, conturate frumos, îmi transmisese că și el nutrește ceva pentru mine, ceva pur. Cel puțin, asta am înțeles eu; erau șanse să mă fi înșelat, evident.

Se vedea pe fața ei că începea să fie mulțumită, pentru simplul fapt că mi-am cerut scuze în fața tuturor. Deja se simțea altfel; ușor îi crescuse stima de sine.

— Bine, dragă domnișoară. Astăzi o să scapi ușor; nu îți voi pune întrebări, pentru că e lesne de înțeles că nu știi să răspunzi la nimic, însă cred că părinții tăi vor primi un telefon și vor trebui să ne facă o vizită.

— Poftim? Părinții mei? De ce? am îndrăznit să spun...

Părinții mei nu erau în cea mai bună formă a lor; erau într-un soi de criză. Tata plecase de câteva săptămâni de acasă, iar mama, în toată perioada asta,

nu știa decât cum să mai scurgă paharele de vodcă. Nimeni nu știa acest aspect, deoarece ei erau cuplul perfect când ieșeau pe ușa casei: frumoși, realizați profesional, aveau o familie frumoasă, ne aveau pe mine și pe sora mea geamănă, Loren.

Mie îmi suna destul de bine CV-ul ăsta, însă, de data aceasta, nu aș fi vrut ca și ceilalți, de la școală, atât copiii, cât și conducerea, să afle de problemele noastre. Nu știam cum să fac să evit acest lucru.

— Știți, tata este plecat cu munca, tocmai în celălalt capăt al țării, și cred că o să mai lipsească câteva săptămâni. Iar mama este bolnavă, are o gripă foarte urâtă, nu cred că va putea veni în următoarea perioadă. Dar ce ziceți să îi spun lui tata să vă sune? Așa ar fi cel mai simplu pentru toată lumea, de data aceasta, bineînțeles...

Remarc pe fața profesoarei că nu era extrem de încântată că i-am trântit un asemenea meniu pe masă, însă chiar nu prea avea ce spune la minciunile mele.

— Bine. Aștept mâine telefonul lui și dacă nu va fi așa, îți va fi scăzută nota la purtare, domnișoară.

— Am înțeles, doamna profesoară. Așa va fi! Stați liniștită!

Mă gândeam cum o să reușesc să dau de el, de tata. Cu mama nu prea mă puteam înțelege, maximum la micul dejun, dacă aș fi prins-o cât de cât trează; altfel,

cred că ar gândi că îi cer un autograf și nu numărul lui tata.

Eu nu aveam telefon, eram considerată tânără pentru asta, iar sora mea geamănă, la fel. Loren era la altă școală decât mine, deoarece părinții au considerat că este mai bine să fim diferite și să ne trăim adolescența ca persoane individuale, să nu fim catalogate drept una și aceeași. Cumva îmi surâdea ideea asta, ca sora mea să nu fie mereu în preajma mea, însă uneori îmi lipsea, în anumite pauze. Aș fi vrut să fi fost cu mine, mai ales după momentul meu romantic; aș fi vrut să îi împărtășesc experiența imediat și ei. Însă acest lucru trebuia să mai aștepte până terminam orele. Mai aveam încă două ore: una de matematică și cealaltă de limba franceză.

Orele au zburat precum un balon umplut cu heliu, rapid și ușor, deoarece gândurile îmi invadau mintea, precum umpli o foaie de hârtie cu o compunere de vară, rapid. Nu mai exista spațiu gol; toată mintea îmi era invadată de tot felul de scrisuri, care, de-a dreptul indescifrabile, erau precum niște hieroglifice de pe piramide. Doar niște experți ar fi putut intra în spațiul meu indescifrabil și plin. Nici măcar o urmă a unui papuc de bebeluș nu ar fi avut spațiu în depozitul meu supraaglomerat.

Ziua la școală a trecut destul de repede, având în vedere că lipsa mea de implicare era una prezentă, astfel că m-am trezit în drumul spre casă, pe jos.